

El somriure fred de la seva mirada

No sabia descriure aquell somriure que naixia de la seva mirada: immòbil, fred, tan estirat que semblava a punt de trencar-se. No va moure ni un sol múscul, però deia tot el que calia dir.

Els seus ulls eren grans i grisos, com un cel entelat. I tenien aquella manera lenta i callada de consumir-me la paciència.

Em feien perdre la calma.

El pare deia que havia d'estimar-la, que era la meva bessona, però jo no ho sentia així. Ell li tenia una mena de devoció, sempre pendent, sempre dolç amb ella, com si fos de vidre.

Sí, estava malalta... i què?

Jo, en canvi, quedava al marge, com una ombra sense lloc.

Però estava decidida a canviar això. N'estava farta.

La casa on vivíem tenia un petit soterrani que acollia silenci.

En un racó, ella m'esperava, immòbil a la cadira de rodes, amb el cap lleugerament inclinat.

La llum dèbil d'una bombeta penjant li dibuixava ombres al rostre pàl·lid, com si fos una nina de porcellana.

Cada vegada que em girava cap a ella, em sentia atrapada per la intensitat de la seva expressió, com si aquells ulls tinguessin la capacitat de llegir-me l'ànima.

—Si em continues mirant així, l'únic que aconseguiràs és que m'enfadi més —li vaig dir amb la veu tensa, intentant no perdre el control.

Però ella simplement m'observava, sense pestanyejar, com si gaudís de la meva incomoditat, com si s'alimentés de la meva ira.

Portava dies baixant al soterrani, on el pare guardava els seus quaderns de cirurgia, tan meticulosos com ell mateix, i caixes que amagava del seu treball.

L'espai desprenia olor de desinfectant antic, impregnat d'una humitat pesada que s'enganyava a la pell i feia difícil respirar.

Les prestatgeries, cobertes d'una fina capa de pols, estaven plenes de caixes etiquetades, pots de vidre buits i instruments quirúrgics rovellats. A la taula metàl·lica del centre, hi reposaven els quaderns, oberts per pàgines groguenques, plenes d'il·lustracions i anotacions sobre procediments que ja no m'eren estranyes: les coneixia gairebé de memòria.

Aquella nit, però, alguna cosa havia canviat.

No hi havia ningú a casa.

Era el moment perfecte.

Estava decidida a alliberar-me dels seus ulls.

—Preparació de bisturí, tisores, pinces, sutures... —vaig murmurar per a mi mateixa, examinant-ho tot amb minuciositat i interès.

Les paraules sortien soles, com si fossin part d'un ritual.

—A veure... què més? Mascareta. Gorro quirúrgic. Bata. Guants. Avaluar la localització anatòmica per a la intervenció planificada. Bla, bla, bla...

La seva mirada, freda com una daga de gel, se m'hi clavava al clatell.

Em murmurava paraules que només jo podia sentir i m'arrossegava cap a un abisme d'on no podia escapar.

Sense pensar-m'ho gaire, li vaig tapar la cara amb la gasa. Necessitava que deixés de mirar-me, que callés aquella veu muda.

Llavors vaig poder respirar.

A través de la minúscula finestra, la llum de la lluna i el ball suau de l'aire entre les fulles dels arbres semblaven anunciar l'inici d'una obra de teatre clandestina.

Estava disposada a demostrar, d'una vegada per totes, que era tan valuosa com la meua germana.

Havia estudiat els procediments amb una precisió malaltissa; cada pas, cada instrument.

Estava preparada.

Mentrestant, ella restava immòbil, amb el cos atrapat a la cadira de rodes, una estructura metàl·lica que la mantenia presonera de la seva pròpia fragilitat.

Aquelles mateixes mans, que algun cop havien estat el seu mitjà d'expressió i creativitat, ara estaven lligades al recolzabraços, immobilitzades com ocells engabiats.

La seva boca, que abans havia pronunciat paraules de tendresa, ara estava cosida amb una crueltat que tallava la respiració.

No sé ni com ho vaig fer, només que per fi va callar. Això era tot el que volia; gairebé se'm va escapar una rialla en pensar-ho.

Li vaig treure la gasa.

Les nostres mirades es van trobar, com davant d'un mirall que ja no reflecteix res.

Semblava que, fins i tot, pogués llegir-me els pensaments.

—No em posis els ulls en blanc. És pertorbador.

En aquell instant d'èxtasi, mentre els meus dits s'aferraven amb determinació al bisturí, una ombra va creuar la paret, una presència menuda i viva. Una rata grisa es va enfil·lar per l'esquerda del mur i va quedar immòbil, observant-me amb els ulls tenyits de vermell.

—Ai, Déu meu, Casper! M'has espantat de valent! —vaig exclamar amb la respiració accelerada.

El bisturí em va relliscar de les mans enguantades. Va picar contra la taula amb un soroll sec que va dividir l'aire com un tall invisible.

Allargant la mà per atrapar-lo, la rata em va travessar entre els peus en aquell mateix instant.

L'equilibri em va fallar i vaig caure d'esquena.

No vaig tenir temps de reaccionar: la fulla, freda i esmolada, va trobar el seu objectiu — el meu ull.

Punxada.

Brunzit.

Dolor.

El cap em martellejava; em feia mal, i per més que me'l premia, l'únic que aconseguia era que la sang se'm llisqués pel rostre.

La meva respiració i els batecs del cor anaven a l'uníson, desbocats.

Tot girava, lent, com si l'espai s'enfonsés amb mi.

La calor viscosa m'embafeia la vista.

Enmig d'aquell buit que m'engolia, va esclatar un crit que em va sortir de molt endins, com si volgués trencar el món.

La rata s'hi va enfil·lar, llepant la sang que hi corria.

L'escena resta immòbil, només el degoteig marcava el pas del temps.

Vaig intentar aixecar-me, però la vista em fallava.

Davant meu, el mirall trencat reflectia una imatge tèrbola.

S'hi dibuixava el seu semblant, o qui sap si el meu, confosos entre les fissures.

Vaig comprendre, finalment, que res del que havia fet, servia.

Els seus ulls ja no miraven.

O potser sí.

Al mirall, una ombra va alçar lentament el cap.

I aleshores se'm revelà aquell somriure.

El mateix que naixia de la seva mirada.

El que, sense adonar-me'n, ja duia jo.